

Arrest

nr. 198 286 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 5 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 augustus 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 30 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 05/08/2015
Overdracht CGVS: 28/09/2015*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 november 2016 van 09.05 uur tot 13.10 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Sarah Ronse loco meester Linda Luyten, was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en deel uit te maken van de Dir-clan. U bent in 1971 geboren in Mogadishu en huwde in 1993 met A.M.O. van de Haber Gedir-clan (< Hawiye), een vrachtwagenchauffeur die groenten vanuit Lower Shabelle naar Mogadishu vervoerde. Samen hebt u negen kinderen. Daarnaast zorgde u ook voor de twee zonen van uw overleden zus A. en de dochter van uw oudste zoon wiens moeder bij de geboorte was gestorven.

In november 2014 verhuurde u een kamer in uw huis aan een jongeman genaamd A.A. Kort na zijn intrek hoorde u 's avonds auto's voor de deur stoppen en voetstappen in huis. Op een nacht, ongeveer 20 dagen na zijn intrek, was u op de binnenplaats toen u zag hoe twee gewapende mannen A.A.'s kamer binnengingen. U en uw echtgenoot begonnen al snel te vermoeden dat de huurder banden had met Al-Shabaab. In datzelfde jaar had de overheid de boodschap verspreid dat mensen die Al-Shabaab leden in hun huis opnamen van medeplichtigheid konden worden beschuldigd. Het was met die boodschap in het achterhoofd dat jullie besloten dat A.A. zo snel mogelijk het huis moest verlaten. U probeerde A.A. uit het huis te zetten met een smoesje, namelijk dat jullie de kamer nodig hadden voor een ziek familielid, maar daar had hij geen oren naar. Hij liet u verstaan dat hij op de kamer zou blijven, desnoods een jaar, tot hij een andere kamer gevonden had. Wanneer uw echtgenoot voorstelde om de zaak aan de politie voor te leggen om een oplossing te zoeken, werd A.A. boos en liet hij zijn ongenoegen over de politie blijken. Nadien ging u samen met uw echtgenoot naar de politie om melding te maken van het gedrag van de huurder en de bewapende mannen bij u thuis. De politie nam akte van uw verklaringen en deed twee dagen later een inval bij u thuis. Daarbij werden A.A. en een handlanger in zijn kamer gearresteerd. Een paar uren na de arrestaties kregen uw man en u de eerste dreigtelefoons. U smeekte uw man om niet meer te gaan werken, maar hij ging 5 dagen na de inval opnieuw op pad samen met uw oudste zoon. 3 dagen later kreeg u te horen dat beiden waren vermoord. Op de begrafenis van uw man, waar u zelf niet aanwezig was, ontstond het gerucht dat u de bron van alle ellende was omdat u de politie had ingelicht over de situatie bij u thuis zonder uw echtgenoot daarvan op de hoogte te brengen. Voorts bleek eveneens dat één van de jongens die opgepakt was, een clanlid was van uw man. 4 dagen later werd u thuis mishandeld door uw schoonzus en enkele andere vrouwen. Ze lieten u bewusteloos achter. De dag nadien belde Al-Shabaab u opnieuw op en dit ging dag in dag uit door. Ze eisten de moord op uw man op en bedreigden u eveneens met de dood. De broer van één van de gearresteerden en tevens lid van de clan van uw man, A.I., bedreigde u eveneens met de dood. U besloot het land te verlaten en onder te duiken bij de zus van een vriendin tot uw reisdocumenten in orde waren.

Op 24 december 2014 verliet u Somalië. U nam een vliegtuig richting Turkije en vertrok begin januari naar Griekenland. Daar verbleef u tot augustus 2015, waarna u uw reis verderzette naar België. U kwam op 4 augustus 2015 aan in België en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Na uw vertrek werd uw moeder door uw schoonfamilie mishandeld, waardoor ze net als u het land moest verlaten. U weet echter niet waar ze zich bevindt of waar ze heenging. Uw zoon Ahmed raakte op 30 september 2016 gewond na een handgranaataanval van Al-Shabaab op het huis waar hij en uw andere kinderen verbleven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : een medisch attest over uw littekens van 12 december 2015, een medisch attest over uw besnijdenis van 29 augustus 2016, een medische verklaring van 28 oktober 2016, een lidkaart van GAMS, en foto's en een medisch attest van 15 oktober 2016 die betrekking hebben op uw zoon Ah.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen over uw vluchtredenen zijn vaak onwaarschijnlijk en vaag waardoor uw beweerde vrees voor vervolging elke vorm van geloofwaardigheid verliest.

Het CGVS stelt in de eerste plaats vraagtekens bij uw kennismaking met uw nieuwe huurder, A.A. U vertelt dat de kennismaking normaal verliep, dat u hem de kamer liet zien, dat hij meteen akkoord ging en meteen bij jullie introk. U beweert niets over de jongeman te hebben geweten vooraleer hij bij u kwam inwonen, ook niet wat zijn beroep was. U stelt dat het niet zo gebruikelijk is om vragen te stellen daarover of over zijn afkomst. Daarna kwam u deze informatie evenmin te weten. U beweert dat u niet de kans had om vragen te stellen omdat u hem overdag niet zag (CGVS, p. 17-18). Dat u bij aanvang van de verhuring amper iets wist over de man met wie u uw huis ging delen, is enigszins eigenaardig. Wat echter nog eigenaardiger is, is dat u in de weken nadien – toen u argwanend begon te worden (CGVS, p. 18-19) - geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over de activiteiten van deze man.

Voorts is het weinig aannemelijk dat uw huurder openlijk zijn antipathie voor de overheid laat blijken en op die manier uw argwaan verder voedt nadat u getuige bent geweest van hoe twee gemaskerde en gewapende mannen naar de kamer van uw huurder lopen. U gaat er bovendien van uit dat de twee mannen u eveneens opmerkten. Wanneer u de dag nadien A.A. ziet, rept u noch hij met een woord over het incident. U beweert dat hij net als altijd niets tegen u zei en dat u hem evenmin aansprak. Wanneer uw echtgenoot A.A. één dag later probeert wijs te maken dat de kamer niet meer aan hem kan worden verhuurd en voorstelt om naar de politie te stappen om tot een oplossing te komen, laat hij duidelijk merken dat dit hem niet zint. Meer nog, hij ziet de politie niet als overheid en dreigt ermee dat jullie problemen zouden krijgen als jullie met het plan doorgaan – een uitspraak waarmee hij zichzelf nog verdachter maakt (CGVS, p. 19-20). Dat uw huurder hierna überhaupt nog in het huis wou verblijven, is opmerkelijk. Gevraagd naar een verklaring voor zijn vastberadenheid hierover, bent u onwetend. U vermoedt dat er wel een doel of reden zal zijn geweest en dat hij nog niet klaar was om te vertrekken. Gevraagd naar het belang van de locatie van uw huis, beweert u dat dit in het centrum van de stad was en vlakbij een weg die de overheid gebruikte. Volgens u maakte dit van uw huis een goede locatie om explosieven te verstoppen (CGVS, p. 19-20). Toch kan het belang van de locatie van uw huis onmogelijk opwegen tegen het feit dat A.A. zichzelf verdacht had gemaakt bij jullie en daarmee zijn activiteiten of operaties hoe dan ook in gevaar bracht.

Door A.A. eerst zelf uit het huis te proberen zetten en hierbij de politie ter sprake te brengen, liet u hem bovendien tussen de lijnen door verstaan dat u zijn nachtelijke activiteiten niet goedkeurde én dat u van plan was naar de politie te stappen (CGVS, p. 15). Hierdoor namen jullie een ernstig risico. Dat jullie besloten enkele dagen later naar de politie te stappen, verklaart u door het feit dat A.A. geen gehoor wou geven aan jullie oproep en dat midden 2014 de regering via de media meedeelde dat mensen die hun huis verhuurden aan Al-Shabaableden als medeplichtig werden gezien en daarvoor gestraft zouden worden (CGVS, p. 21). Gevraagd of u stilstond bij de risico's die deze stap met zich meebracht, beweert u van wel, maar dat u geen andere keus had om A.A. weg te krijgen (CGVS, p. 21).

Over uw bezoek aan de politie en de latere inval bij u thuis zijn uw verklaringen bovendien vaag en beperkt. In de eerste plaats valt op dat de politie akte neemt van uw verklaringen, maar verder geen vragen stelt. De politie zou u enkel aangeraden hebben om niet tegen A.A. te spreken en al helemaal niet over uw melding aan de politie. U en uw man blijken evenmin verdere vragen te hebben gesteld over de stappen die de politie nu zou zetten. U beweert dat men daar geen vragen over stelt, dat het geheim is en dat u denkt dat niemand u de informatie kan geven van hoe en wanneer ze het zouden oplossen. Toch kan er verwacht worden dat u naar de politie bent gestapt met de bedoeling om een oplossing voor uw probleem te vinden. Het is dus niet onredelijk om van u te verwachten dat u minstens naar het verdere verloop peilt, te meer gelet op de mogelijke gevaren verbonden aan een eventuele inval bij u thuis en/of arrestatie van A.A.. Het gegeven dat u dit niet doet, wijst op een gebrek aan interesse en betrokkenheid, wat de geloofwaardigheid van uw vrees verder in twijfel trekt.

Uw verklaringen over de inval, wakkeren deze twijfels verder aan. U beweert immers dat de inval twee dagen na uw klacht bij de politie plaatsvond, op een moment dat de hele familie in huis aanwezig was. U beweert dat uw echtgenoot die de deur openmaakte, door twee politieagenten werd begeleid naar uw gedeelte van het huis en dat de anderen de kamer van de A.A. omsingelden. Na afloop vertelde de politie u dat er wapens en explosieven in de kamer gevonden waren en dat ze u bedankten voor de medewerking. U beweert dat ze enkel in grote lijnen vertelden wat er gebeurd was en dat u niet naar meer informatie over de inval, de arrestatie of de wapens gevraagd hebt (CGVS, p. 23). Ook dit toont opnieuw een gebrek aan interesse van uw kant aan. Daarnaast is het bedenkelijk dat de inval gebeurt op een moment dat de hele familie thuis aanwezig is, zonder dat u vooraf door de politie getipt werd. U stelt dat dit zo gebeurde uit veiligheidsoverwegingen voor de operatie (CGVS, p. 23).

Nochtans was de kans niet onbestaande dat het tot een gewapende confrontatie kwam waarin u en uw gezinsleden betrokken konden raken. Geconfronteerd met deze opmerking, stelt u dat u geen andere keuze had en dat de inval in uw voor- of nadeel kon uitvallen. Uw antwoord kan geenszins verklaren dat de politie-inval nodeloos de bewoners van het huis in gevaar bracht, terwijl er andere manieren waren om jullie het huis uit te lokken zonder de operatie in het gedrang te brengen. Voorts blijkt dat u noch uw echtgenoot na afloop verhoord geweest zijn door de politie en dat er evenmin een onderzoek werd gedaan naar jullie medeplichtigheid in de hele zaak. U beweert achteraf zelfs geen contact meer te hebben gehad met de politie (CGVS, p. 23). Dit alles valt moeilijk te rijmen met uw eerdere bewering dat de overheid streng optrad tegen mensen die onderdak verleenden aan Al-Shabaabmilitanten, noch met de verdere afhandeling van de zaak met het oog op de inbeschuldigingstelling van de twee gearresteerde mannen.

Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt, zijn de dagelijkse doodsbedreigingen van Al-Shabaab die volgen op de inval en uw houding daar tegenover. U beweert dat u luttele uren na de arrestaties voor een eerste keer een doodsbedreiging via telefoon kreeg en dat u nadien dagelijks doodsbedreigingen bleef krijgen, net als uw man. Gevraagd naar uw reactie op de aanhoudende bedreigingen, zegt u dat het enige wat u deed, was proberen te vermijden dat uw man weer aan het werk ging (CGVS, p. 25). Uw man pikte de draad echter weer op, terwijl u samen met de kinderen alleen achterbleef in Mogadishu. Wanneer het CGVS u hierop wijst, stelt u dat uw man zijn verantwoordelijkheid wou nemen voor het gezin en anders vreesde zijn baan te verliezen. Over het gegeven dat u echter alleen achterblijft in hetzelfde huis waar een Al-Shabaablid had gewoond en wapens had verborgen, verklaart u niets. Dat u thuis blijft terwijl Al-Shabaab uw woonplaats kende, maakte van u een makkelijker doelwit dan uw man die zich voor zijn werk op verschillende plaatsen in Lower Shabelle begaf (CGVS, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt in ieder geval dat u noch uw man handelden in overeenstemming met de gevaarsituatie die u zelf schetst. Het feit dat u geen speciale veiligheidsvoorzorgen of -maatregelen nam, terwijl uw woon- en verblijfplaats niet onbekend was voor Al-Shabaab, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Over de moord op uw man en zoon op 2 december 2014 zijn uw verklaringen bovendien vaag te noemen. Gevraagd naar de omstandigheden waarin beiden zijn omgekomen, stelt u dat u geen details hebt over de plaats en de manier waarop de moord is gebeurd. U weet alleen waar ongeveer en hoe laat het was toen het gebeurde. U blijkt ook geen verdere informatie te hebben gevraagd over de moorden, aangezien u aan niemand vragen kon stellen omdat op de plaats waar de moord gebeurde er geen overheid aanwezig is. U beweert verder dat u de man die de lichamen naar Mogadishu bracht niet gezien hebt (CGVS, p. 26). Niet alleen wijzen uw verklaringen op weinig betrokkenheid bij dit alles, uw verklaringen vinden ook geen steun in de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving (zie informatie in het administratieve dossier).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab, stralen af op die van uw verklaringen over de problemen met de familie en clanleden van uw man, die na zijn beweerde dood zouden zijn ontstaan. Het is bovendien weinig aannemelijk dat een (vals) gerucht over uw rol en medeverantwoordelijkheid voor de dood van uw man al na 4 dagen leidt tot een rechtstreekse aanval op uw persoon bij u thuis, zonder dat uw rol hierin goed bevraagd werd door de schoonfamilie (CGVS, p. 26).

Het CGVS stelt tevens vast dat u ondanks de moord op uw echtgenoot en de bedreigingen van de verschillende partijen bijzonder lang wacht om onder te duiken of plannen te maken om het land te verlaten. U doet dit uiteindelijk twee dagen na de oproep van A.I., rond 10 december 2014, terwijl u rond 25 november al uw eerste doodsbedreiging had gekregen van Al-Shabaab. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw laattijdige onderduiken, beweert u het tegendeel en overloopt de opeenvolging van de verschillende incidenten. Geconfronteerd met het feit dat u al sinds eind november doodsbedreigingen kreeg, bevestigt u dit maar stelt u dat uw problemen pas werkelijk ontstaan zijn na de dood van uw man en zoon (CGVS, p. 28). U werd nochtans eerder 'dag in dag uit' bedreigd door Al-Shabaab. Gevraagd naar enige verklaring voor het feit dat Al-Shabaab u thuis nooit kwam opzoeken, antwoordt u dat u dag in dag uit bedreigd werd maar dat u niet weet wat ze van plan waren. U weet wel dat ze mensen niet in hun huis aanvallen maar ze op bepaalde plaatsen opwachten (CGVS, p. 28), hetgeen echter allerm minst weet te overtuigen. Dat u uw kinderen bovendien thuis achterliet in plaats van ze in veiligheid te brengen, en dat u later klaarblijkelijk ook niet meer gezocht werd door Al-Shabaab (CGVS, p. 9-10 en 27), onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab en de familie en clanleden van uw man, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, wijzigen niets aan deze beoordeling.

Wat de littekens betreft die u naar eigen zeggen opgelopen hebt als gevolg van de aanval van uw schoonzus, wordt in het attest van Dr. P. van 18 december 2015 louter verwezen naar de door u zelf aangehaalde oorzaak ervan, zonder dat de arts hier verdere uitspraken over doet. In de verklaring van 28 oktober 2016 dat door dezelfde huisarts werd opgemaakt, staat dan weer dat u meermaals bij hem op consulatie geweest bent met psychosomatische klachten als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst en de asielprocedure. Over de gebeurtenissen in uw land worden geen nadere uitspraken gedaan. Evenmin kan uit dit attest worden afgeleid op welke wijze en op basis van hoeveel raadplegingen Dr. P. tot deze diagnose is gekomen. Hoe dan ook vormt dit medisch attest geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de nood tot behandeling is ontstaan. De arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. De medische attesten vormen dan ook geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw gehoor op het CGVS blijkt dat u in staat bent om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in de attesten een afbreuk doen aan de uitkomst van uw asielaanvraag of de redenen waarop deze is gestoeld.

Naast de documenten die betrekking hebben op u, legt u ook foto's neer en een medisch attest die te maken hebben met uw zoon Ah.. U beweert dat hij op 30 september 2016, na uw vertrek, het slachtoffer werd van een handgranaataanval van Al-Shabaab op het huis waar uw kinderen verbleven in Yaqshid. Uit uw verklaringen blijkt dat deze aanval het gevolg is van de werkzaamheden van uw zoon in een autowasserette in Mogadishu. Hiervoor had hij op 20 september van datzelfde jaar bedreigingen ontvangen. Al-Shabaab wou dat hij stopte met het werk omdat er veel mensen van de overheid bij hem langskwamen (CGVS, p. 10). Zijn beweerde problemen houden aldus geen verband met de beweerde problemen waarvoor u op de vlucht bent geslagen en ondersteunen uw beweringen niet. Wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen betreft, dient er tevens op gewezen te worden dat u niet aantoonbaar dat de man die op de door u neergelegde foto's te zien is daadwerkelijk uw zoon is. Daarenboven bieden de neergelegde foto's geen enkel uitsluitend over de precieze omstandigheden waarin deze persoon gewond geraakte. Betreffende het medisch attest moet dan weer vastgesteld worden dat dit duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, dat corruptie wijdverspreid is in Somalië en dat tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen kunnen worden. Dat uw zoon het slachtoffer zou zijn geworden van een Al-Shabaabaanval waarbij hij persoonlijk gevisieerd werd, is dan ook een blote bewering die u niet staakt aan de hand van overtuigende stukken. Bovendien wordt in de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving, geen melding gemaakt van een granaataanval of ander incident in Yaqshid op 30 september 2016 (zie informatie in het administratieve dossier).

Tot slot legt u een medisch attest betreffende uw besnijdenis en een lidkaart van GAMS neer. Gevraagd naar de reden dat u een attest over de ondergane vrouwelijke genitale verminking neerlegt, vertelt u dat u zelf geen vrees hebt bij terugkeer die hiermee verband houdt. U vreest wel voor uw driejarige kleindochter N., die onder uw hoede leefde en die niet besneden is (CGVS, p. 29). Wat deze door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw kleindochter betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden kleindochter in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw kleindochter zich in uw land van herkomst bevindt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers.

Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu.

Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster betwist de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Betreffende de vluchtelingenstatus, bevestigt verzoekster haar verklaringen tijdens het CGVS-interview, die spontaan, gedetailleerd en consistent waren. Zij bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing, gezien deze louter achteraf de analyse maakt dat haar asielrelaas niet logisch zou zijn, zonder rekening te houden met de realiteit waarin verzoekster zich bevond. Verzoekster benadrukt dat zij geruime tijd probleemloos twee kamers verhuurde, geen problemen verwachtte toen zij haar huurder op vriendelijke wijze verzocht de kamer te ontruimen, doch dat de zaak op dat moment een andere wending nam en zij uit schrik naar de politie stapte. Zij meent dat het niet vreemd is dat de politie niet communiceert zoals men in België zou verwachten, daar alles geheim is. Bovendien meent verzoekster dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat de aangehaalde vervolgingsfeiten zich afspeelden in een tijdspanne van enkele dagen en dat zij een leven had dat zij niet zomaar van de ene dag op de andere kon veranderen. Verzoekster wijst er tevens op dat zij niet aanwezig was bij de moord op haar echtgenoot en zoon en dat zij hierdoor zeer geraakt was, zodat zij hier niet veel details over kan vertellen. Met betrekking tot haar problemen met de familie en clanleden van haar man, merkt zij op dat dergelijke problemen wel degelijk vaak voorkomen, zelfs op basis van niet-geverifieerde geruchten, en dat zij op dat moment als vrouw en weduwe een gemakkelijk doelwit was. Verzoekster vraagt tevens de door haar neergelegde documenten ernstig te onderzoeken. Zij meent dat de vervolgingsfeiten die hebben plaatsgevonden na haar vertrek ernstiger moeten worden onderzocht, gezien deze ertoe geleid hebben dat haar familie gevlucht is van Somalië naar Kenia.

Verzoekster betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu en meent dat de redenering die gevolgd wordt “niet toelaat te besluiten op welke criteria de Commissaris-generaal zich steunt om de grens te bepalen die het willekeurig geweld dient te overschrijden opdat dit aanleiding zou kunnen geven op internationale bescherming”. Zij vraagt tevens om rekening te houden met haar kwetsbaar profiel.

2.1.2. In een aanvullende nota van 4 december 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu” van Cedoca van 6 november 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van haar verklaringen, het volharden dat deze spontaan, gedetailleerd en geloofwaardig zijn, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze minimaliseren en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de bevindingen in de bestreden beslissing echter niet weerlegt, noch ontkracht. Waar verzoekster aanvoert dat het normaal is in Somalië dat de politie niet veel informatie gaf aan verzoekster, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, die aldus niet dienstig kan worden aanvaard. Verzoeksters verweer dat zij en haar echtgenoot *“een leven hadden dat zij niet zomaar van de ene op de andere dag konden veranderen”*, biedt geen voldoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster en haar familie een dermate risicovol gedrag vertoonden door geen voorzorgsmaatregelen te nemen tegen de bedreigingen die zij ontvingen van Al Shabaab, hetgeen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Het loutere feit dat verzoekster niet aanwezig was bij de moord op haar echtgenoot en zoon, alsook dat zij hierdoor zeer geraakt was, doet geen afbreuk aan het feit dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen ondernam om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van het asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft. Dit geldt temeer daar verzoekster tijdens het CGVS-interview verklaarde contact te hebben met haar vriendin en kinderen die op dat moment in Mogadishu verbleven (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10, 28), zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij meer informatie had kunnen bekomen omtrent deze feiten. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen aldus op een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoekster. Waar verzoekster omtrent haar problemen met de familie en clan van haar echtgenoot aanvoert dat dit wel vaak voorkomt, beperkt zij zich andermaal tot een blote bewering, die bovendien geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen omtrent de vervolging door Al Shabaab reeds afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hieromtrent. Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

“Het CGVS stelt in de eerste plaats vraagtekens bij uw kennismaking met uw nieuwe huurder, A.A. U vertelt dat de kennismaking normaal verliep, dat u hem de kamer liet zien, dat hij meteen akkoord ging en meteen bij jullie introk. U beweert niets over de jongeman te hebben geweten vooraleer hij bij u kwam inwonen, ook niet wat zijn beroep was. U stelt dat het niet zo gebruikelijk is om vragen te stellen daarover of over zijn afkomst. Daarna kwam u deze informatie evenmin te weten. U beweert dat u niet de kans had om vragen te stellen omdat u hem overdag niet zag (CGVS, p. 17-18). Dat u bij aanvang van de verhuring amper iets wist over de man met wie u uw huis ging delen, is enigszins eigenaardig. Wat echter nog eigenaardiger is, is dat u in de weken nadien – toen u argwanend begon te worden (CGVS, p. 18-19) - geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over de activiteiten van deze man.

Voorts is het weinig aannemelijk dat uw huurder openlijk zijn antipathie voor de overheid laat blijken en op die manier uw argwaan verder voedt nadat u getuige bent geweest van hoe twee gemaskerde en gewapende mannen naar de kamer van uw huurder lopen. U gaat er bovendien van uit dat de twee mannen u eveneens opmerkten. Wanneer u de dag nadien A.A. ziet, rept u noch hij met een woord over het incident. U beweert dat hij net als altijd niets tegen u zei en dat u hem evenmin aansprak. Wanneer uw echtgenoot A.A. één dag later probeert wijs te maken dat de kamer niet meer aan hem kan worden verhuurd en voorstelt om naar de politie te stappen om tot een oplossing te komen, laat hij duidelijk merken dat dit hem niet zint.

Meer nog, hij ziet de politie niet als overheid en dreigt ermee dat jullie problemen zouden krijgen als jullie met het plan doorgaan – een uitspraak waarmee hij zichzelf nog verdachter maakt (CGVS, p. 19-20). Dat uw huurder hierna überhaupt nog in het huis zou verblijven, is opmerkelijk. Gevraagd naar een verklaring voor zijn vastberadenheid hierover, bent u onwetend. U vermoedt dat er wel een doel of reden zal zijn geweest en dat hij nog niet klaar was om te vertrekken. Gevraagd naar het belang van de locatie van uw huis, beweert u dat dit in het centrum van de stad was en vlakbij een weg die de overheid gebruikte. Volgens u maakte dit van uw huis een goede locatie om explosieven te verstoppen (CGVS, p. 19-20). Toch kan het belang van de locatie van uw huis onmogelijk opwegen tegen het feit dat A.A. zichzelf verdacht had gemaakt bij jullie en daarmee zijn activiteiten of operaties hoe dan ook in gevaar bracht.

Door A.A. eerst zelf uit het huis te proberen zetten en hierbij de politie ter sprake te brengen, liet u hem bovendien tussen de lijnen door verstaan dat u zijn nachtelijke activiteiten niet goedkeurde én dat u van plan was naar de politie te stappen (CGVS, p. 15). Hierdoor namen jullie een ernstig risico. Dat jullie besloten enkele dagen later naar de politie te stappen, verklaart u door het feit dat A.A. geen gehoor wou geven aan jullie oproep en dat midden 2014 de regering via de media meedeelde dat mensen die hun huis verhuurden aan Al-Shabaableden als medeplichtig werden gezien en daarvoor gestraft zouden worden (CGVS, p. 21). Gevraagd of u stilstond bij de risico's die deze stap met zich meebracht, beweert u van wel, maar dat u geen andere keus had om A.A. weg te krijgen (CGVS, p. 21).

Over uw bezoek aan de politie en de latere inval bij u thuis zijn uw verklaringen bovendien vaag en beperkt. In de eerste plaats valt op dat de politie akte neemt van uw verklaringen, maar verder geen vragen stelt. De politie zou u enkel aangeraden hebben om niet tegen A.A. te spreken en al helemaal niet over uw melding aan de politie. U en uw man blijken evenmin verdere vragen te hebben gesteld over de stappen die de politie nu zou zetten. U beweert dat men daar geen vragen over stelt, dat het geheim is en dat u denkt dat niemand u de informatie kan geven van hoe en wanneer ze het zouden oplossen. Toch kan er verwacht worden dat u naar de politie bent gestapt met de bedoeling om een oplossing voor uw probleem te vinden. Het is dus niet onredelijk om van u te verwachten dat u minstens naar het verdere verloop peilt, te meer gelet op de mogelijke gevaren verbonden aan een eventuele inval bij u thuis en/of arrestatie van A.A.. Het gegeven dat u dit niet doet, wijst op een gebrek aan interesse en betrokkenheid, wat de geloofwaardigheid van uw vrees verder in twijfel trekt.

Uw verklaringen over de inval, wakkeren deze twijfels verder aan. U beweert immers dat de inval twee dagen na uw klacht bij de politie plaatsvond, op een moment dat de hele familie in huis aanwezig was. U beweert dat uw echtgenoot die de deur openmaakte, door twee politieagenten werd begeleid naar uw gedeelte van het huis en dat de anderen de kamer van de A.A. omsingelden. Na afloop vertelde de politie u dat er wapens en explosieven in de kamer gevonden waren en dat ze u bedankten voor de medewerking. U beweert dat ze enkel in grote lijnen vertelden wat er gebeurd was en dat u niet naar meer informatie over de inval, de arrestatie of de wapens gevraagd hebt (CGVS, p. 23). Ook dit toont opnieuw een gebrek aan interesse van uw kant aan. Daarnaast is het bedenkelijk dat de inval gebeurt op een moment dat de hele familie thuis aanwezig is, zonder dat u vooraf door de politie getipt werd. U stelt dat dit zo gebeurde uit veiligheidsoverwegingen voor de operatie (CGVS, p. 23). Nochtans was de kans niet onbestaande dat het tot een gewapende confrontatie kwam waarin u en uw gezinsleden betrokken konden raken. Geconfronteerd met deze opmerking, stelt u dat u geen andere keuze had en dat de inval in uw voor- of nadeel kon uitvallen. Uw antwoord kan geenszins verklaren dat de politie-inval nodeloos de bewoners van het huis in gevaar bracht, terwijl er andere manieren waren om jullie het huis uit te lokken zonder de operatie in het gedrang te brengen. Voorts blijkt dat u noch uw echtgenoot na afloop verhoord geweest zijn door de politie en dat er evenmin een onderzoek werd gedaan naar jullie medeplichtigheid in de hele zaak. U beweert achteraf zelfs geen contact meer te hebben gehad met de politie (CGVS, p. 23). Dit alles valt moeilijk te rijmen met uw eerdere bewering dat de overheid streng optrad tegen mensen die onderdak verleenden aan Al-Shabaabmilitanten, noch met de verdere afhandeling van de zaak met het oog op de inbeschuldigingstelling van de twee gearresteerde mannen.

Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt, zijn de dagelijkse doodsb bedreigingen van Al-Shabaab die volgen op de inval en uw houding daar tegenover. U beweert dat u luttele uren na de arrestaties voor een eerste keer een doodsb bedreiging via telefoon kreeg en dat u nadien dagelijks doodsb bedreigingen bleef krijgen, net als uw man. Gevraagd naar uw reactie op de aanhoudende bedreigingen, zegt u dat het enige wat u deed, was proberen te vermijden dat uw man weer aan het werk ging (CGVS, p. 25). Uw man pikte de draad echter weer op, terwijl u samen met de kinderen alleen achterbleef in Mogadishu.

Wanneer het CGVS u hierop wijst, stelt u dat uw man zijn verantwoordelijkheid wou nemen voor het gezin en anders vreesde zijn baan te verliezen. Over het gegeven dat u echter alleen achterblijft in hetzelfde huis waar een Al-Shabaablid had gewoond en wapens had verborgen, verklaart u niets. Dat u thuis blijft terwijl Al-Shabaab uw woonplaats kende, maakte van u een makkelijker doelwit dan uw man die zich voor zijn werk op verschillende plaatsen in Lower Shabelle begaf (CGVS, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt in ieder geval dat u noch uw man handelden in overeenstemming met de gevaarsituatie die u zelf schetst. Het feit dat u geen speciale veiligheidsvoorzorgen of -maatregelen nam, terwijl uw woon- en verblijfplaats niet onbekend was voor Al-Shabaab, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Over de moord op uw man en zoon op 2 december 2014 zijn uw verklaringen bovendien vaag te noemen. Gevraagd naar de omstandigheden waarin beiden zijn omgekomen, stelt u dat u geen details hebt over de plaats en de manier waarop de moord is gebeurd. U weet alleen waar ongeveer en hoe laat het was toen het gebeurde. U blijkt ook geen verdere informatie te hebben gevraagd over de moorden, aangezien u aan niemand vragen kon stellen omdat op de plaats waar de moord gebeurde er geen overheid aanwezig is. U beweert verder dat u de man die de lichamen naar Mogadishu bracht niet gezien hebt (CGVS, p. 26). Niet alleen wijzen uw verklaringen op weinig betrokkenheid bij dit alles, uw verklaringen vinden ook geen steun in de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving (zie informatie in het administratieve dossier).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab, stralen af op die van uw verklaringen over de problemen met de familie en clanleden van uw man, die na zijn beweerde dood zouden zijn ontstaan. Het is bovendien weinig aannemelijk dat een (vals) gerucht over uw rol en medeverantwoordelijkheid voor de dood van uw man al na 4 dagen leidt tot een rechtstreekse aanval op uw persoon bij u thuis, zonder dat uw rol hierin goed bevraagd werd door de schoonfamilie (CGVS, p. 26).

Het CGVS stelt tevens vast dat u ondanks de moord op uw echtgenoot en de bedreigingen van de verschillende partijen bijzonder lang wacht om onder te duiken of plannen te maken om het land te verlaten. U doet dit uiteindelijk twee dagen na de oproep van A.I., rond 10 december 2014, terwijl u rond 25 november al uw eerste doodsb bedreiging had gekregen van Al-Shabaab. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw laattijdige onderduiken, beweert u het tegendeel en overloopt de opeenvolging van de verschillende incidenten. Geconfronteerd met het feit dat u al sinds eind november doodsb bedreigingen kreeg, bevestigt u dit maar stelt u dat uw problemen pas werkelijk ontstaan zijn na de dood van uw man en zoon (CGVS, p. 28). U werd nochtans eerder 'dag in dag uit' bedreigd door Al-Shabaab. Gevraagd naar enige verklaring voor het feit dat Al-Shabaab u thuis nooit kwam opzoeken, antwoordt u dat u dag in dag uit bedreigd werd maar dat u niet weet wat ze van plan waren. U weet wel dat ze mensen niet in hun huis aanvallen maar ze op bepaalde plaatsen opwachten (CGVS, p. 28), hetgeen echter allerm minst weet te overtuigen. Dat u uw kinderen bovendien thuis achterliet in plaats van ze in veiligheid te brengen, en dat u later klaarblijkelijk ook niet meer gezocht werd door Al-Shabaab (CGVS, p. 9-10 en 27), onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer."

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoeksters verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. Verzoeksters documenten vermogen niet de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. De Raad benadrukt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*. Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde werd onzegd. Deze motivering wordt niet door verzoekster betwist. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

Wat de littekens betreft die u naar eigen zeggen opgelopen hebt als gevolg van de aanval van uw schoonzus, wordt in het attest van Dr. P. van 18 december 2015 louter verwezen naar de door u zelf aangehaalde oorzaak ervan, zonder dat de arts hier verdere uitspraken over doet. In de verklaring van 28 oktober 2016 dat door dezelfde huisarts werd opgemaakt, staat dan weer dat u meermaals bij hem op consultatie geweest bent met psychosomatische klachten als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst en de asielprocedure. Over de gebeurtenissen in uw land worden geen nadere uitspraken gedaan. Evenmin kan uit dit attest worden afgeleid op welke wijze en op basis van hoeveel raadplegingen Dr. P. tot deze diagnose is gekomen. Hoe dan ook vormt dit medisch attest geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de nood tot behandeling is ontstaan. De arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een

bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. De medische attesten vormen dan ook geen voldoende bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Tot slot wordt er nog op gewezen dat uit uw gehoor op het CGVS blijkt dat u in staat bent om uw asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in de attesten een afbreuk doen aan de uitkomst van uw asielaanvraag of de redenen waarop deze is gestoeld.

Tot slot legt u een medisch attest betreffende uw besnijdenis en een lidkaart van GAMS neer. Gevraagd naar de reden dat u een attest over de ondergane vrouwelijke genitale verminking neerlegt, vertelt u dat u zelf geen vrees hebt bij terugkeer die hiermee verband houdt. U vreest wel voor uw driejarige kleindochter N., die onder uw hoede leefde en die niet besneden is (CGVS, p. 29). Wat deze door u aangehaalde vrees voor besnijdenis in hoofde van uw kleindochter betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat u niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van een niet-besneden kleindochter in uw land van herkomst, u geen bescherming kan worden verleend ingevolge van deze beweerde vrees nu uw kleindochter zich in uw land van herkomst bevindt.”

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolging van haar zoon door Al Shabaab. Verzoekster voert aan dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten ernstiger dienen te worden onderzocht, doch de Raad stelt vast dat verzoekster de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing hieromtrent niet *in concreto* weerlegt, zodat deze motivering onverminderd gehandhaafd blijft. Onderstaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoekster:

“Naast de documenten die betrekking hebben op u, legt u ook foto's neer en een medisch attest die te maken hebben met uw zoon Ah.. U beweert dat hij op 30 september 2016, na uw vertrek, het slachtoffer werd van een handgranaataanval van Al-Shabaab op het huis waar uw kinderen verbleven in Yaqshid. Uit uw verklaringen blijkt dat deze aanval het gevolg is van de werkzaamheden van uw zoon in een autowasserette in Mogadishu. Hiervoor had hij op 20 september van datzelfde jaar bedreigingen ontvangen. Al-Shabaab wou dat hij stopte met het werk omdat er veel mensen van de overheid bij hem langskwamen (CGVS, p. 10). Zijn beweerde problemen houden aldus geen verband met de beweerde problemen waarvoor u op de vlucht bent geslagen en ondersteunen uw beweringen niet. Wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen betreft, dient er tevens op gewezen te worden dat u niet aantoont dat de man die op de door u neergelegde foto's te zien is daadwerkelijk uw zoon is. Daarenboven bieden de neergelegde foto's geen enkel uitsluitend over de precieze omstandigheden waarin deze persoon gewond geraakte. Betreffende het medisch attest moet dan weer vastgesteld worden dat dit duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, dat corruptie wijdverspreid is in Somalië en dat tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen kunnen worden. Dat uw zoon het slachtoffer zou zijn geworden van een Al-Shabaabaanval waarbij hij persoonlijk gevisieerd werd, is dan ook een blote bewering die u niet staakt aan de hand van overtuigende stukken. Bovendien wordt in de geraadpleegde inventaris van incidenten, samengesteld door het universitair centrum voor conflictanalyse ACLED op basis van diverse bronnen en lokale en internationale mediaberichtgeving, geen melding gemaakt van een granaataanval of ander incident in Yaqshid op 30 september 2016 (zie informatie in het administratieve dossier).”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar kwetsbaar profiel, merkt de Raad op dat verzoekster deze stelling op algemene wijze poneert, doch er niet in slaagt om aan te tonen dat zij omwille van haar profiel bij haar terugkeer naar Mogadishu zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Daarenboven merkt de Raad op dat, gelet op het feit dat verzoekster de door aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeksters echtgenoot en oudste zoon zouden zijn vermoord door Al Shabaab, noch aan het feit dat haar familie zou zijn gevlucht naar Kenia omwille van deze vervolgingsfeiten. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk beschikt in Mogadishu, dat over voldoende financiële middelen beschikt, zodat verzoekster er zich kan beroepen op hun steun en bescherming.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht in de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de COI Focus *“Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.”* van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP